לקמן מט: ס.], ב) לקמןסב: פו. ע"ש, ג) [לקמן פו.

וכר, ס)

רביו.

: פליג

טוש"ע אה"ע סי׳ הסד סעיף

א וסי יג סעיף למבג מיי׳ גירושיו הל' יח ווהלכה

ם ד מיי פ"ט מהלי ע"ו הלכה יד סמג לאוין מח טור ש"ע י"ד סי' קמט סעיף ג ווברב אלפס הלכות טומאה

הלכה יד סמג לאויו כלג

רבינו חננאל שלש חצירות של שני בתים כו'. ופרקינן כדפרקינן

לעילא. ואקשינו מיהא דתנו ר' יהודה אומר אחד ואחד עשיר לא א מערבין אלא להקל העשיר שלא יהא צריך לצאת ולערב ברגליו. ומתני ליה רב (נחמ׳) חייא כר אשי לחייא ואחד עשיר, וא״ל רב אתנייה הלכה כר' יהודה. כלומר קבעה במשנתינו הילכתא כר' יהודה, ואי איתא להא דר׳ יוחנז למה ליה למתנייה ידיע דהילכתא כר׳ . דהא ר' מאיר פליג עליי ודחינן דילמא רב פליג על ר' יוחנן ואמר ליתנהו להני כללי, ורב ור׳ יוחנן הלכה כר' יוחנן. אלא מיה דתנינן היבמה לא תחלוץ ולא תתייבם עד שיהו לה שלשה חדשים, וכן שאר כל הנשים לא ינשאו ולא יתארסו עד שיהו להן שלשה חדשים, אחד בתולות ואחד בעולות אחד אלמנות ואחד גרושות כו׳. ר׳ יוסי אומר כל הנשים יתארסו חוץ מאלמנה מפני האיבול. וא"ר (יוסי) ואסיו א״ר יוחנז הלכה כר׳ פליג עליה. אין והתניא הרי שהיתה רדופה לילך לבית אביה, או שהיתה לה כעס מבעלה או שהיה בעלה זקן או חולה או שהיתה חולה עקרה או זקינה שאינה ראויה לילד, והמפלת לאחר מיתת בעלה צריכה להמתין שלשה [חדשים] דברי ר' מאיר, ר' יוסי מתיר ליארס ולהנשא מיד. למה ליה לר׳ יוחנן למימר הלכה כר׳ יוסי והא ר יוחנז הוא דאמר ר' יהוד' ור' יוסי. אלא ש״מ ליתנהו להני כללי. ודחינן ומאי קשיא ודילמא לעולם איתנהו להני כללי, ר' יוחגן לא איצטריך למימר הכא הלכה אלא כדי לאפוקי מרב נחמן אמר שמואל דאמר הלכה כר׳ היא דגזר עקרה ואיילונית ומי שאינה ואפי׳ המפלת לאחר מיתת בעלה, אטו ראויה לילד. אתה לדחויי להא דרב נחמן אמר שמואל, ואמר הילכתא יוסי דפליג על ר' מאיר. אלא מיהא דתניא הולכין . ליריד של גוים ולוקחין מהן בהמה וכר' עד (דמטי) וומטמאן ללמד תורה ולישא בזמן שאינו מוצא ללמד בטהרה יטמא ללמד. ור"י

שלש הלירות. לקמן בכילד מעברין (דף נט.) וקאמר ר' יהודה עיר של רבים ונעשית של יחיד שנתמעטו אוכלוסיה מעבור ברחובותיה ם׳ ריבוא ולא דמיא השתא לדגלי מדבר אין מערבין את כולה יחד אלא אם 🖚 שייר חוצה לה נ׳ דיורין שלא יערבו עמה למיהוי היכר לעיר של רבים דלא ליערבו כולה אלא מבואות מבואות ר״ש אומר דיו לשייר ג׳ חזירות של ב׳ ב׳ בעלי בתים: אוסר על בני הצירוס. שלא יוליאו מבתיהן לחלר מפני שיש לו רשות בחלר ואע"פ שאינו בעיר אוסר עליהן אם לא עירב קודם שהלך: רבי יהודה אומר אינו

שלש חצירות של שני בתים 6 ואמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכה כרבי שמעון ומאן פליג עליה רבי יהודה והא אמרת רבי יהודה ור"ש הלכה כרבי יהודה ומאי קושיא דילמא הכא גמי היכא דאיתמר איתמר היכא דלא איתמר לא איתמר אלא מהא דתנן ° המניח את ביתו והלך לשבות בעיר אחרת אחד נכרי ואחד ישראל אוסר לבני חצירות דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר אינו אוסר רבי יוסי אומר נכרי אוסר ישראל אינו אוסר מפני שאין דרך ישראל לבא בשבת רבי שמעון אומר אפילו הניח את ביתו והלך לשבות אצל בתו באותה הְעיר אינו אוסר שכבר הסיח דעתו ואמר רב חמא בר גוריא אמר רב י הלכה כר"ש ומאן פליג עליה ר"י יוהא אמרת רבי יהודה ור"ש הלכה כרבי יהודה ומאי קושיא דלמא הכא נמי היכא דאיתמר איתמר היכא דלא איתמר לא איתמר אלא מהא י דתנן וזהו שאמרו העני מערב ברגליו רבי מאיר אומר אנו אין לנו אלא עני רבי יהודה אומר אחד עני ואחד עשיר לא אמרו מערבין בפת אלא להקל על העשיר שלא יצא ויערב ברגליו יומתני ליה רב חייא בר אשי לחייא בר רב קמיה דרב אחד עני ואחד 🕫 עשיר ואמר ליה רב סיים בה נמי הלכה כרבי יהודה תרתי למה לי והא אמרת ר"מ ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה ומאי קושיא דילמא רב לית ליה להני כללי אלא מהא 0 דתנן א היבמה לא תחלוץ ולא תתייבם עד שיהו לה שלשה חדשים יוכן שאר כל הנשים לא ינשאו ולא יתארסו עד שיהו להן שלשה חדשים אחד בתולות ואחד בעולות אחד אלמנות ואחד גרושות אחד ארוסות ואחד נשואות ר' יהודה אומר נשואות יתארסו וארוסות ינשאו חוץ מארוסה שביהודה מפני שלבו גם בה ר' יוסי אומר כל הנשים יתארסו חוץ מן האלמנה מפני האיבול " ואמרינן רבי " (אליעזר) לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי אםי דהוה קאים אמר ליה מאי אמור בבי מדרשא אמר ליה הכי אמר רבי יוחנן הלכה כרבי יוםי מכלל דיחידאה פליג עליה אין ש והתניא י הרי שהיתה רדופה לילך לבית אביה או שהיתה לה כעם עם בעלה או שהיה בעלה זקן או חולה או שהיתה היא חולה עקרה זקנה קטנה ואיילונית ושאינה ראויה לילד או שהיה בעלה חבוש בבית האסורין המפלת לאחר מיתת בעלה כולן צריכין

הבי גרסינן רבי יוסי מתיר ליארם ולינשא מיד. ואין להאריך כאן 9:

ורבי יוםי הלכה כר' יוםי ומאי קושיא דלמא לאפוקי מדרב נחמן אמר שמואל דאמר י הלכה כרבי מאיר י בגזירותיו אלא מהא י דתניא ד הולכין ליריד של נכרים ולוקחים מהן בהמה ועבדים ושפחות בתים שדות וכרמים וכותב ומעלה בערכאות שלהן מפני שהוא כמציל מידן הואם היה כהן מטמא בחוצה לארץ לדון ולערער עמהן וכשם שמשמא בחוצה לארץ כך משמא בבית הקברות בית הקברות ס"ד מומאה דאורייתא היא אלא י בבית הפרס דרבנן ומטמא לישא אשה וללמוד תורה אמר רבי יהודה אימתי בזמן שאין מוצא ללמוד אבל מוצא ללמוד לא ישמא ר' יוםי אומר יאף בזמן שמוצא ללמוד נמי ישמא לפי

שיש לה 🌣 בנים והרי היא עליו בכרת אבל לאחר שלשה דניכר בה שאינה מעוברת או תחלוך או תתייבם: שאר כל הנשים כו'. שמא חלד בחוך חשעה למיחת בעלה ספק בן שבעה לאחרון ספק בן תשעה לראשון ובעינן הבחנה כדאמרינן ביבמות (דף מב.) שמא ייבס אשת אחיו מחמו ועוד יש חיסורין הרבה: ולא יחארסו. גזור רבנן חירוסין אטו נשוחין: אחת בסולות כלי. מפרש החס (שם:) אחת שנישחו לזה כשהן בחולות ואחת שנישחו לזה כשהן בעולות שנתאלמנה או נתגרשה מבעלה זה בין מן האירוסין בין מן הנשוחין לריכות להמתין אחר הגט או אחר המיתה ג' חדשים: אחת ארוסות. אף על גב דארוסה לא בת עיבורי היא גזור רבנן ארוסה אטו נשואה: דברי ר"מ לא גרסי׳ אלא סתמא היא: יסארסו. מיד דהא לא מיעברא משני חוך ג' ואם תלד בחוך ט' ודאי דראשון הוא דאי מאחרון בן ששה הוא ולא חיי: והארוסוס. שנתאלמנו או שנתגרשו מן האירוסין ינשאו מיד דהא לא מיעברא מראשון: חוץ מן הארוסה שביהודה. שהיו רגילין ליחד חתן וכלה קודם כניסתן לחופה כדאמרינן בכתובות (דף יב.): גם בה. רגיל בה ומכירה ומרולה לו: כל הנשים יחארסו. אתנא קמא פליג דאסר אפי׳ ליארס ואדרבי יהודה פליג דשרי ארוסה לינשא: חוץ מן האלמנה מפני האיבול. שאסורה ליארס כל ימי אבלה אבל גרושה חיארס מיד: הלכה כר' יוסי. דמתיר ליארס מיד: ואמרינן מכלל. דהך סתמא דתניא לעיל אחת ארוסות ואחת נשואות יחידאה היא: והסניא. בניחותא: רדופה לילך לבים אביה. תדירה לדור בבית אביה בעיר אחרת ואינה רגילה עם בעלה: חולה. ואינה מקבלת טורח תשמיש: עקרה. מחמת מזל שכבר נישאת לג' בני אדם ולא ילדה להן והוחזקה עקרה: איילוגים. ממעי אמה ויש לה סימנין שאין לה שערות ולא דדין ולשון איילונית דוכרניתא כאיל זהיי שאינו יולדי ושאינה ראויה נינד. מחמת משקה סם: דברי ר"מ. אלמא ר"מ הוא דגזר בההיא דפשיטא לן דאינה מעוברת וה"ה לארוסה: ולמה ליה. לר׳ יוחנן למימר הלכה כר׳ יוסי דהא איהו גופיה כייל לעיל [מו:] ר״מ ורבי יוסי הלכה כר׳ יוסי אלא ש״מ לא אמר ר׳ יוחנן להני כללי אלא הנך אמוראי אמרינהו מנפשייהו: ומאי קושיא דלמא. אע"ג דכיילינהו ר' יוחנן אילטריך ליה למיפסק בהא משום דהוה רבי מאיר מחמיר ואמר שמואל הלכה כרבי מאיר בגזירומיו בכל מקום שהחמיר ואתא רבי יוחנן לאפוקי לדשמואל מיהא דבהא הלכה כרבי יוסי: ליריד. שוק הנקבע ליום חג של עובדי כוכביםש ולוקחין מהן בתים ושדות מפני שממעיטן אי נמי משום ישוב א"י: בהמה ועבדים ושפחום. מפני שמכניסן לקדושה: ומעלה. השטר: בערכאום שלהן. לפני דייניהן לחחום ואע"פ שהוא חשיבות להן ואיכא למיחש דלמא אזלי ומודו אפ"ה שרי: מפני שהוא כמליל מידם. שלא יחזור העובד כוכבים ויערער על המכירה: בים הקברום ס"ד. הא עבר בלאו: שאינו מולא ללמוד. בארלו:

להמתין ג' חדשים דברי ר"מ רבי יוםי מתיר

ליארם ולינשא מיד למה לי והא אמרת ר"מ

ע"ש], ד) לקמן מט:, ד) [לקמן נא:], ו) יבמות מא., ו) [שם מב:], ד) [ל"ל אלעזר], שפר ייכוא לפנו אן מחל לפני בעיר: נכרי אוסר. אף על פי שאינו בעיר שהרי יכול לבא ואין זה (0 היסח מן הלב אבל ישראל משהלך מכאן ולא בא מערב שבת הסיח לביתו מלבו כל השבת שהרי לא יבא הלכך כמאן דלית לה להך דירה בעלים דמי: לשבות אלל בתו. מאמש אפילו באותה העיר: רבי יהודה. פליג עליה דאמר בעיר אחרת אינו אוסר הא באותה העיר אוסר ורבי יוסי נמי פליג עליה אלא חד מינייהו נקט: זהו שחמרו. בפירקין היח (דף מט:): אנו אין לנו. שיכול לקנות שביתה

ברגליו בלא עירוב פת אלא עני כלומר מי שהוא בדרך ואין עמו פת: אחד עשיר. היושב בביתו אם רלה לילד בעלמו ולהחשיך שם על התחום קונה לו שביתה: שלא ילא. מפני הטורח ויערב ברגליו אלא החירו לשלוח עירוב בפת ע"י שלוחו: ומתני ליה רב חייא בר אשי. למתני׳ לחייא בר רב קמיה דרב: אחד עני ואחד עשיר. מילמיה דרבי יהודה: למה ליה. למיפסק הלכה כרבי יהודה (ג) דרבי מאיר פליג עליה הא כיילת לעיל להיכא דלא איתמר הלכה לא כמר ולא כמר עבדינן כרבי יהודה: רב לים ליה להני כללי. ומשום דרב לית ליה קאמרת ליתנהו והא ר' יוחנן קאמר להו והלכה כר' יוחנן: היבמה לא החלוץ. בתוך ג׳ חדשים למיתת בעלה. מפרש טעמא ביבמות [מא:] שמא מעוברת היא וחלילת מעוברת אינה חלילה וא"ת תחלוך בתוך ג' ותמתין עד לחחר ג' שחם תמלא מעוברת אינה לריכה חלילה אם תלד וולד של קיימא ואם לא תמנא מעוברת אינה נריכה חלינה אחרת ואם תלד וולד שאינו של קיימא תחלון פעם שניה שמא יהא וולד של קיימא ואינה חליצה לאוסרה לכהונה ונמצא מצריכה כרוז לכהונה ולינרכה דלמא איכא דהוי בחלינה ולא הוי בהכרזה וסבר שרו חלולה לכהן: ולא ססייבם. שמא מעוברת

היא ונמלא בא על אשת אחיו

נו) כתובו׳ ם: ע"ם יבמות מב: ע"ש [תוספ׳ יבמות פ"ו ה"ו] [ע"ש כמה שינוים], י) [כתובות מ. ס:ז. כ) ועי׳ מוס׳ בינה כו. לו. פ.א. אל ב"מ ותוס' יבמות לו. ד"ה אלא ר"מ ותוס' יבמות לו. ד"ה מי עביד ותוס' ב"ק ל: ל"ה וחכמים ותום׳ ב"מ עב. ל"ה קונסין ותוס' ב"ב לד: ק"ה קונסין ותוס' ב"ב לד: סד"ה וחכמים ותוס' זבחים קד. ד"ה אר"ע ותוס' בכורות כח. ד"ה ר"מ], ל) מו"ק יא. ע"ז יג., מ) בס"א: לו, נ) בס"א: וכתובות יא.ז. ע) בס"ח: ליום איד של ע"ז. פ) [עי׳ תוס׳ יבמות מב: ד״ה הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה שלש וכו' אלא אס כז שייר: (ב) ד"ה נכרי וכו׳ ואין זה הסיח לביתו מן הלב: (ג) ד"ח למה ליה יכו׳ כרבי יהודה היכא דר״מ גליון הש"ם גמ' והא אמרת ר"י ור"ש הלכה כר"י. עי מוס' לקמן דף סה ע"ב ד"ה איקלעו: נמ' בבית הפרם דרבנן ומממא. עי' בכורות דף כט ע"א תוס' ד"ה היכי אזיל: מוסף רש"י

אוסר לבני חצירות. דדירה בלא בעלים שמה דירה (לקמן פו.). אינו אוסר. דלאו שמה בירה (שם). ר' יוסי אומר נכרי אוסר. ר' יוסי נמי סבירא ליה לאו שמה דירה, ספינט פטי נמו שמט יצט מיהו נכרי אוסר שמא יצא היום (שם). העני מערב ברגליו. כגוו זה שהול בל לערב ברגליו בלא פת ולקחו ממ:). להקל על העשיר. שיוכל לשגר על ידי שליח ולח יטרח הוא עלמו (שם). נשואות יתארסו. דטעמל משום להבחין בין זרע ראשון לזרע שני הוא שלא חלד ספק בן ט' לראשון ספק בן ז' לאחרון, ובאירוסין ליכא סכי (יבמות מא.). למימר וארומות יושאו מיד דהם לא איעברא מן הראשון, חרץ מארוסה שביהודה. לתנו פרק קמא דכתובות (יב.) ביהודה היו מייחדים החתן והכלה קודם כניסתן לחופה רגיל ומלחק עמה שלא יהיו בושין זה מזה בבעילת מלוה, הלכך חיישינן דלמה בעיל (יבמות מא.). כל הנשים יתארסו. כ' יוסי הנשוחות כדקאמרת ולא גזרינן אירוסין אטו נשואין ומיהו בהא אלמנה לגרושה והתרת אלמנה ליארם בתוד ימי אבלה. ואנא אלמנה מן הנשואין הלמנה מן הנשואין לא תארם כל שלשים ימי אבלה הלכה כר׳ יוסי. ארוסות לינשא הואיל וליכא למיחש לזרע ראשון, יהודה נמי שרי ארומה לינשא עמו (יבמות מב:). נימוקו מכלל פליג ק דאמר לא ינשאו

יות מולים, השת מים מים מים מים מים המים ולאו סממא דרכים היא ולאו סממא דרכים היא ולאו סממא דרכים היא (שם). דדופה לילך לבית אביה. רוב ימיה להיות בבית אביה כו' כל אלו אין דרכן להסעבר (בחובות פ:) דדופה, רגילה וגם סמוך למיתתו עמדה בבית אביה. און